

Meditatie

God op vakantie – in drie beelden

Tijdens onze vakantie verbleven we twee weken in de mooie omgeving van Swalmen, dicht bij de Duitse grens in Midden-Limburg. Nu ben ik 'als dominee' tijdens vakantie eigenlijk echt niet heel veel met 'God' of 'kerk' bezig. Maar als ik er achteraf over nadenk, waren er toch enkele bijzondere plekken en momenten die daar wel degelijk mee te maken hebben - en ook indruk hebben achtergelaten. Een impressie aan de hand van drie beelden:

1. Confronterende kerk

O.k., wel wat cliché natuurlijk: meteen beginnen met een kerkgebouw. Maar welke kerk is dit dan precies en is daar nu zoveel bijzonders aan?

We kwamen op de bonnefooi langs de randen van Venlo, om daarna nog een ommetje door Duitsland te maken. Toen reden we in Tegelen opeens – figuurlijk gelukkig! – tegen deze kerk aan. Ach ja, 'gewoon' een typische jaren '30 kerk zou je kunnen zeggen. Hij viel mij denk ik vooral op omdat deze kerk qua vorm en stijl doet denken aan bijvoorbeeld de kerk in Zuid-Beijerland, mijn eerste gemeente. Ook zo'n jaren '30-kerk met zo'n toren op de hoek vooraan.

Maar dit is dus de *Heilig-Hartkerk* in Tegelen. Althans, dit is de *voormalige* Heilig-Hartkerk. En ik moet zeggen: het was toch lichtelijk schokkend toen de naam op de gevel en de vrolijke vlag tot me doordrongen: Dit is helemaal geen kerk meer, maar niets meer of minder dan het filiaal van een *Fitness-school* - waar je 24 uur per dag terecht kunt! Best een typerend beeld voor onze samenleving eigenlijk: waar het 'geestelijk leven' toch volledig lijkt ingeruild voor 'lichamelijke fitheid'?!...

En natuurlijk, het is nu eenmaal de realiteit dat kerken 'aan de eredienst onttrokken' worden (zoals ook in Epe al met de RK-kerk is gebeurd...). Maar toch, deze kerk vond ik wel confronterend...

2. Een 'hagelkruis'

Eén van onze fietstochtjes werd een soort van kapelletjestocht, want we kwamen er binnen korte tijd meerdere tegen. Dat heeft toch wel iets, her en der zo'n mooi bescheiden, sfeervol plekje voor gebed of bezinning. En ze hebben een functie, want steeds brandden er kaarsjes, en veel van de kapelletjes worden keurig bijgehouden door bijvoorbeeld een buurtvereniging. Dat is, na de vorige foto, dan toch wel weer mooi om te zien: waar de 'echte' kerken her en der sluiten, blijken de 'eigen' kapelletjes dichtbij *levend*.

Op de foto een mooi wit kapelletje onder een dikke boom. Wat mij daarbij vooral trof: er stond bij vermeld dat het houten kruis in de achtermuur een zogenoemd 'hagelkruis' is: "*Op die plaats werd vroeger gebeden in de hoop dat er dan geen hagel zou vallen, die de zo belangrijke oogst zou kunnen vernielen. Bij de bouw van de kapel werd rekening gehouden met dit kruis, zodat dit mogelijk ouder is dan de kapel zelf.*" Dan zie ik in mijn

verbeelding in de harde tijden van vroeger daar die arme, kromgewerkte mensjes in totale afhankelijkheid intens bidden of er maar geen hagel zou komen. Niets minder dan een ramp immers als de oogst verwoest werd...

Het geeft ook te denken. Bijvoorbeeld de plagen in Egypte en in de Psalmen wordt hagelgeweld inderdaad toegeschreven aan het ingrijpen van de Heer. Maar met zo'n godsbeeld kunnen we in tijden van KNMI en Buienradar niet zoveel meer. Niettemin spreekt er uit dat hagelkruis voor mij toch ook iets heel wezenlijks. Ik denk dat het hem zit in hoe die mensen hun afhankelijkheid en kwetsbaarheid ten volle bewust waren. En dat we dat tegenwoordig misschien net iets te veel kwijt zijn geraakt...

3. Het witte hert

Het was ook een mooi wandelgebied waar we waren. Telkens hoopten we dan wild te zien en niet tevergeefs. We hadden al een paar keer een ree zien wegspringen, of juist stokstijf blijven staan. Dat is toch elke keer weer bijzonder (ook als je uit Epe komt waar toch ook wel wat wild te spotten valt...)
Maar één moment tijdens een wandeling in een Duits woud was wel heel bijzonder: het was die dag eigenlijk al te heet om te wandelen en we hadden net besloten een stuk af te snijden om eerder klaar te zijn, toen Willemien een hert ontdekte. En al snel zagen we er meerdere liggend met hun koppen net boven de begroeiing uit. Toen ze van lieverlee zich wat gingen verplaatsen en staan grazen, bleken het er wel een stuk of tien, twaalf te zijn. En het meest bijzondere: er zat ook een prachtig wit hert bij!
Helaas hadden we de echte fotocamera niet mee, en waren we voor foto's op mobieltjes aangewezen en daarvoor was de afstand eigenlijk net te ver. Dus ik hoop maar dat er in zwart-wit afdruk in Klankbord voor u nog iets herkenbaars te zien is. Hoe dan ook, voor ons was het een magisch moment, een hoogtepunt van de vakantie.

Maar heeft dat dan ook iets met *God* te maken? Misschien is het met God wel net een beetje als met dat witte hert: Degelijke bijzondere 'verschijningen' zijn immers zeldzaam. Maar aan de andere kant: als je er open voor staat, als je goed om je heen kijkt, dan is er in het leven eigenlijk onverwachts juist heel veel bijzonders te ontdekken. En het gevoel van *verwondering* en *ontzag* zoals het zien van zo'n wit hert dat kan oproepen, een moment dat je als het ware even boven jezelf uittilt – zijn dat niet juist de ervaringen die ons openen voor het mysterie van het leven, en daarmee ook verwijzen naar God als de Bron daarachter?...

Maar als dat wat al te hoogdravend klinkt, mag u bij dit (witte) hert natuurlijk ook gewoon aan Psalm 42 denken.

Ds. Jelbert Versteeg